

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਾਂਤਿ ਪਾਈ ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੂਰੇ ॥ ਸੁਖ ਉਪਜੇ ਬਾਜੇ ਅਨਹਦ
ਤੂਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤਾਪ ਪਾਪ ਸੰਤਾਪ ਬਿਨਾਸੇ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਕਿਲਵਿਖ ਸਭਿ ਨਾਸੇ
॥੧॥ ਅਨਦੁ ਕਰਹੁ ਮਿਲਿ ਸੁੰਦਰ ਨਾਰੀ ॥ ਗੁਰਿ ਨਾਨਕਿ ਮੇਰੀ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ ॥੨॥੩॥੨੧॥

{ਪੰਨਾ 806}

ਪਦਅਰਥ:- ਸਾਂਤਿ—ਸ਼ਾਂਤੀ, ਆਤਮਕ ਠੰਢਾ ਗੁਰਿ—ਗੁਰੂ ਨੇ। ਸਤਿਗੁਰਿ—ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ। ਉਪਜੇ—
ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਏ। ਬਾਜੇ —ਵੱਜ ਪਏ। ਅਨਹਦ —{Anhq—ਬਿਨਾ ਵਜਾਣ ਦੇ } ਇਕ-ਰਸ। ਤੂਰੇ—
ਵਾਜੇ।1। ਰਹਾਉ।

ਤਾਪ—ਦੁੱਖ। ਪਾਪ —ਵਿਕਾਰ। ਸੰਤਾਪ —ਕਲੇਸ਼। ਸਿਮਰਤ —ਸਿਮਰਦਿਆਂ। ਕਿਲਵਿਖ —ਪਾਪ।
ਸਭਿ—ਸਾਰੇ।1।

ਅਨਦੁ ਕਰਹੁ —ਆਤਮਕ ਆਨੰਦ ਪੈਦਾ ਕਰੋ। ਮਿਲਿ —ਮਿਲ ਕੇ। ਨਾਰੀ —ਹੇ ਨਾਰੀਹੋ! ਹੇ ਮੇਰੇ
ਗਿਆਨ-ਇੰਦ੍ਰਿਓ! ਗੁਰਿ—ਗੁਰੂ ਨੇ। ਨਾਨਕਿ—ਨਾਨਕ ਨੇ। ਪੈਜ—ਲਾਜ, ਇੱਜਤ।2।

ਅਰਥ:- ਹੇ ਭਾਈ! ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਨੇ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ (ਹਰਿ-ਨਾਮ ਦੀ ਦਾਤਿ ਦੇ ਕੇ ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਹਿਰਦੇ
ਵਿਚ) ਠੰਡ ਵਰਤਾ ਦਿੱਤੀ, ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਾਰੇ ਸੁਖ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਏ (ਮਾਨੇ, ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ) ਇਕ-
ਰਸ ਸਾਰੇ ਵਾਜੇ ਵੱਜਣ ਲੱਗ ਪਏ।1। ਰਹਾਉ।

(ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਹਰਿ-ਨਾਮ ਸਿਮਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ) ਦੁੱਖ
ਕਲੇਸ਼ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਦਿਆਂ ਸਿਮਰਦਿਆਂ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਾਪ ਨਾਸ ਹੋ
ਗਏ।1।

(ਨਾਮ ਦੀ ਬਰਕਤਿ ਨਾਲ) ਸੋਹਣੇ (ਬਣ ਚੁਕੇ) ਹੇ ਮੇਰੇ ਗਿਆਨ -ਇੰਦ੍ਰਿਓ! ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਰਲ ਕੇ
(ਸਤਸੰਗ ਮਨਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ) ਆਤਮਕ ਆਨੰਦ ਪੈਦਾ ਕਰੋ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੇ (ਮੈਨੂੰ ਤਾਪ ਪਾਪ
ਸੰਤਾਪ ਤੋਂ ਬਚਾ ਕੇ) ਮੇਰੀ ਇੱਜਤ ਰੱਖ ਲਈ ਹੈ।2।3। 21।